

Capitolul I

Dreptul muncii – ramură și știință a dreptului

1. Munca și reglementarea ei prin norme juridice

§1.1. Accepțiuni ale termenului „muncă“

- ✓ Existența omului în societate nu a putut fi niciodată concepută ca fiind separată de muncă. Văzută ca o activitate creatoare de valori materiale și spirituale, munca a reprezentat întotdeauna o modalitate de formare și exprimare a personalității umane dar și o necesitate pentru satisfacerea nevoilor sociale¹.
- ✓ Termenul „muncă“ provine din limba slavonă (monka) și are mai multe înțelesuri.
- ✓ Sensul principal al cuvântului este acela de activitate productivă, munca prestată fiind o muncă eficientă, importantă dar și de rezultat al acestei activități, o muncă eficientă, de succes².
- ✓ Un alt sens al cuvântului, secundar celui menționat este acela de loc de muncă, de serviciu, slujbă dar și de ansamblu al lucrătorilor, sens în care munca apare ca fiind opusă capitalului³.
- ✓ Munca reprezintă “o activitate specifică oamenilor – manuală și intelectuală – prin care ei utilizează aptitudinile fizice și psihice cu care sunt înzestrați în scopul producerii bunurilor necesare satisfacerii trebuințelor lor”⁴. Astfel, munca și forța de muncă reprezintă un ansamblu coerent, folosirea sinonimă a acestor noțiuni fiind deci corectă.
- ✓ Prestarea muncii se realizează în cadrul unor raporturi sociale, care devin raporturi juridice de muncă, ca urmare a reglementării lor prin norme de drept.

---

¹ Athanasiu, Al., Dima, L., *Dreptul muncii, curs universitar*, Editura All Beck, București, 2005, p.1;

² Țiclea, Al., *Tratat teoretic și practic de dreptul muncii*, ediția a II-a, revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2024, p.7;

³ Péliissier, J., Supiot, A., Jeammaud, A., *Droit du travail*, 23e edition, Dalloz, Paris, 2006, p.1;

⁴ Ștefănescu, I., T., *Tratat teoretic și practic de drept al muncii*, ed. a IV-a revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2017, p.13;

- ✓ Din perspectiva stabilirii obiectului dreptului muncii se impune evidențierea faptului că *munca poate fi prestată atât în cadrul unor raporturi juridice guvernate de dispozițiile dreptului muncii, cât și într-un cadru juridic ce excede aplicabilitatea dreptului muncii și este guvernat de norme specifice altor ramuri ale dreptului.*

§1.2. Munca independentă

- ✓ *Munca independentă* reprezintă⁵ munca prestată de o persoană fizică, în mod liber și independent, fără întrunirea trăsăturilor muncii subordonate, proprii dreptului muncii, cu respectarea dispozițiilor fie a normelor legislației civile, fie a unor reglementări normative speciale.
- ✓ Intră în conținutul noțiunii de muncă independentă, munca desfășurată în următoarele *situații*:
  - a) munca personală, pentru sine** (în gospodăria proprie);
    - ✓ Majoritatea persoanelor fizice prestează muncă pentru sine, în propria-i gospodărie, această relație personală de muncă este diferită de o veritabilă activitate economică în interes propriu, excluzând aplicarea dreptului muncii.
  - b) munca prestată în temeiul unor dispoziții legale civile;**
    - ✓ Astfel, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale⁶, *persoanele fizice autorizate, întreprinzătorii persoane fizice titulari ai întreprinderilor individuale, membrii familiilor care constituie întreprinderi familiale* desfășoară activități economice independente.
    - ✓ Pentru înțelegerea sensului sintagmei „activitate economică independentă” se impune a se face referire la dispozițiile Codului fiscal⁷. Astfel, art. 7 alin.1 pct.3 din actul normativ menționat

---

⁵ Moțiu, D, *Dreptul individual al muncii. Note de curs. Speșe. Grile*, Editura Universul Juridic, București, 2024, p.11;

⁶ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 *privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 25 aprilie 2008, modificată prin *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2009*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 24 aprilie 2009; actul normativ menționat a abrogat *Legea nr. 300/2004* care reglementa aceeași materie; a fost aprobată prin *Legea nr. 182/2016*, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 828 din 19 octombrie 2016;

⁷ *Legea nr.227/2015 privind Codul Fiscal*, publicată în Monitorul Oficial nr. 688 din 10.09.2015, actualizat prin *Legea nr. 136/2017*;

stipulează expres că prin *activitate independentă* se înțelege orice activitate desfășurată de o persoană fizică în scopul obținerii de venituri și care îndeplinește cel puțin 4 din următoarele criterii:

- persoana fizică dispune de libertatea de alegere a locului și a modului de desfășurare a activității, precum și a programului de lucru;
  - persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea pentru mai mulți clienți;
  - riscurile inerente activității sunt asumate de către persoana fizică ce desfășoară activitatea; activitatea se realizează prin utilizarea patrimoniului persoanei fizice care o desfășoară;
  - activitatea se realizează de persoana fizică prin utilizarea capacității intelectuale și/sau a prestației fizice a acesteia, în funcție de specificul activității;
  - persoana fizică face parte dintr-un corp/ordin profesional cu rol de reprezentare, reglementare și supraveghere a profesiei desfășurate, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective;
  - persoana fizică dispune de libertatea de a desfășura activitatea direct, cu personal angajat sau prin colaborare cu terțe persoane în condițiile legii.
- ✓ Ca urmare, raporturile juridice care se nasc prin prestarea muncii în calitate de persoană fizică autorizată, de întreprinzătorii persoane fizice titulari ai întreprinderilor individuale sau de membrii familiilor care constituie întreprinderi familiale, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008, nu fac obiectul de reglementare al dreptului muncii.
- ✓ De asemenea, se includ această categorie și *munca prestată în temeiul unui raport juridic civil*⁸, care ia naștere dintr-un contract

---

⁸ Moțiu, D., *op.cit.*, p.11; *Mandatul* este, potrivit dispozițiilor art. 2009 Cod civil, contractul prin care o parte, numită mandatar, se obligă să încheie unul sau mai multe acte juridice pe seama celeilalte părți, numită mandant; Prin *contractul de antrepriză* (art. 1851 Cod civil), antreprenorul se obligă ca, pe riscul său, să execute o anumită lucrare, materială ori intelectuală, sau să presteze un anumit serviciu pentru beneficiar, în schimbul unui preț; potrivit prevederilor art. 1375 Cod civil, prin *contractul de prestări servicii*, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuiția convenită; prin *contractul de agenție*, comitentul îl împuternicește în mod statornic pe agent fie să negocieze, fie atât să negocieze, cât și să încheie contracte, în numele și pe seama comitentului, în schimbul unei remunerații, în una sau în mai multe regiuni determinate (art. 2072 Cod civil); *Contractul de know-how* este contractul în virtutea căruia una dintre părți, numită furnizor, transmite celeilalte părți, numită beneficiar, în schimbul unei redevențe, cunoștințe tehnice nebrevetabile sau brevetabile, dar nebrevetate, ce-i sunt necesare pentru fabricarea,

de mandat, de antrepriză, de prestări servicii, de agent, de know-how, etc.

- ✓ Doctrina de dreptul muncii indică o serie de *caracteristici* ale acestor raporturi juridice care le disting față de raporturile juridice de muncă și anume:
  - cel care prestează munca nu se află într-un raport juridic cu un angajator;
  - cel care prestează munca este liber să-și organizeze singur activitatea;
  - venitul său depinde direct de profitul realizat și nu și-l atribuie singur, neconstituind salariu;
  - plata serviciilor se realizează global, de regulă, o dată cu finalizarea activității lucrative asumate;
  - prestarea activității poate fi încredințată unor terțe persoane prepuse sau împuternicite;
  - riscurile activității sunt asumate de către întreprinzător⁹, etc.

c) munca liber-profesioniștilor;

- ✓ Activitatea independentă este caracteristică și *profesiilor liberale*, care reprezintă potrivit prevederilor art. 7 pct. 34 din Legea nr. 227/2025, Codul fiscal, acele *ocupații exercitate pe cont propriu de persoanele fizice, potrivit actelor normative speciale care reglementează organizarea și exercitarea profesiei respective*.
- ✓ *Profesia reglementată* reprezintă, conform dispozițiilor art. 3 alin.1 din Legea nr. 200/2004 privind recunoșterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate în România¹⁰, *activitatea sau ansamblul de activități profesionale la care se referă legea română, care compun respectiva profesie în România*.
- ✓ Conceptele de profesie reglementată și respectiv profesie liberală¹¹ nu se suprapun integral, *profesia liberală* acoperind doar o parte a

---

funcționarea, întreținerea ori comercializarea unor mărfuri sau pentru elaborarea și punerea în fabricație a unor tehnici sau procedee;

⁹ Gidro, R., *Dreptul muncii. Curs universtar*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p.18;

¹⁰ Legea nr. 200/2004 *privind recunoșterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate în România*, publicată în Monitorul Oficial nr. 500 din 3 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare;

¹¹ Profesiunile liberale sunt grupate în Uniunea Profesiunilor Liberale din România, înființată în anul 2001, ca persoană juridică fără scop lucrativ, autonomă, neguvernamentală și apolitică; la scară internațională își desfășoară activitatea Uniunea Mondială a profesiunilor Liberale, înființată în anul 1987 la Paris; pentru detalii a se vedea Niculeasa, M., *Profesiile liberale. Reglementare, doctrină, jurisprudență*, Editura Universul Juridic, București, 2006, p.21;

profesiilor reglementate, existând deci profesii reglementate care nu sunt profesii liberale (de exemplu cadru didactic, polițist, pilot, comisar financiar, lucrător în turism, etc.)¹²

- ✓ Caracteristica fundamentală a profesiunilor liberale este faptul că fiecare *au o reglementare specială și, de regulă, nu se pot exercita în calitate de salariat sau de funcționar public, civil sau militar.*
- ✓ Astfel, pot fi enumerate, cu titlu de exemplu, *o serie de profesii liberale*, care au reglementări proprii:
  - expert contabil și contabil autorizat, profesiune reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați¹³;
  - notar public, profesiune reglementată prin Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale¹⁴ și Ordinul ministrului justiției nr. 710/C/1995 pentru adoptarea Regulamentului de punere în aplicare a legii;
  - avocat, profesiune reglementată prin Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, cu modificările ulterioare¹⁵;
  - medic, medic dentist, farmacist, profesii reglementate prin Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății¹⁶;
  - psiholog, profesiune reglementată prin Legea nr. 213/2004 privind înființarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului psihologilor din România¹⁷;
  - asistent social, profesiune reglementată prin Legea nr. 466/2004 privind Statutul asistentului social¹⁸.

---

¹² Moroianu, Gh., *Statutul profesiunilor liberale*, Editura Universul Juridic, București, 2008, pp.81-282;

¹³ Ordonanța Guvernului nr. 65/1994 *privind organizarea activității de expertiză contabilă și a contabililor autorizați*, publicată în Monitorul Oficial nr. 13 din 8 ianuarie 2008;

¹⁴ Legea nr. 36/1995 *a notarilor publici și a activității notariale*, publicată în Monitorul Oficial nr.92 din 16 mai 1995 și republicată în Monitorul Oficial, nr. 440 din 24 mai 2018;

¹⁵ Legea nr. 51/1995 *pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat*, republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2011, cu modificările și completările ulterioare; actul normativ a fost modificat ulterior inclusiv prin Legea nr. 32/2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 36 din 12 ianuarie 2023;

¹⁶ Legea nr. 95/2006 *privind reforma în domeniul sănătății*, publicată în Monitorul Oficial nr.652 din 28 august 2015;

¹⁷ Legea nr. 213/2004 *privind înființarea profesiei de psiholog cu drept de liberă practică, înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului psihologilor din România*, publicată în Monitorul Oficial nr.492 din 1 iulie 2004;

¹⁸ Legea nr. 466/2004 *privind Statutul asistentului social*, publicată în Monitorul Oficial nr. 1088 din 23 noiembrie 2004;

- ✓ În consecință, normele de dreptul muncii nu sunt incidente în activitatea desfășurată de liber profesionist, căruia i se vor aplica normele legii speciale.
- ✓ Unii membri ai profesiunilor enumerate pot fi, *exclusiv* liber profesioniști, ori salariați, dar pot avea și *concomitent ambele calități*. De exemplu, medicii, ca regulă sunt salariați în rețeaua sanitară de stat, angajați ai spitalelor sau policlinicilor de stat, dar unii dintre ei își exercită profesiunea (liberală), în același timp, și în cabinete particulare sau avocații care sunt angajați în instituții de învățământ superior cu contract individual de muncă și exercită, în același timp, profesia liberală în cabinete individuale sau societăți civile profesionale.
- ✓ Liber profesioniștii care își desfășoară activitatea la sediul lor profesional (atelier, cabinet, etc.) intră, *în relațiile lor cu clienții, în sfera de reglementare a normelor dreptului civil și nu normelor dreptului muncii*. De asemenea, agentul comercial permanent, în cadrul contractului de agenție, în calitate de intermediar independent negociază sau încheie afaceri pentru ori în numele și pe seama comitentului fiind supus normelor dreptului comercial¹⁹ și nu celor de dreptul muncii”.
- ✓ Reglementările legale *permit* însă, de regulă, celor care practică o profesiune liberală să *încadreze salariați pentru exercitarea profesiei respective, raporturile de muncă ale celor în cauză fiind supuse legislației muncii* (de exemplu, medicul sau avocatul care angajează o secretară cu contract individual de muncă la cabinetul său individual).

§ 1.3. Munca subordonată

- ✓ *Sub incidența prevederilor legislației muncii* intră munca prestată de o persoană fizică pentru un beneficiar persoană fizică sau juridică sub autoritatea acestuia din urmă, în schimbul unei remunerații.
- ✓ Ca și în cazul muncii independente, lipsa unei clarificări a sensului noțiunii prin dispozițiile Codului muncii ne trimite la prevederile Codului fiscal.
- ✓ Astfel, în art. 7 alin.1 pct.1 din actul normativ menționat prevede că *activitatea dependentă* este orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare, generatoare de venituri iar *activitate dependentă la*

---

¹⁹Art. 2072 din Codul Civil;

funcția de bază (art. 7 alin.1 pct. 2) este orice activitate desfășurată în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, declarată angajatorului ca funcție de bază de către angajat; în cazul în care activitatea se desfășoară pentru mai mulți angajatori, angajatul este obligat să declare numai angajatorului ales că locul respectiv este locul unde exercită funcția pe care o consideră de bază.

- ✓ Simpla dependență economică, adică primirea unei remunerații în schimbul muncii prestate nu este însă suficientă pentru încadrarea muncii în categoria muncii subordonate, fiind necesar *să existe o dependență juridică* între cele două părți ale relației de muncă, dependență manifestată în dreptul patronului de a-și exercita permanent autoritatea asupra angajatului, și respectiv subordonarea angajatului față de angajator²⁰.
- ✓ Doctrina²¹ enumeră o serie de *elemente din care se deduce raportul de subordonare* dintre lucrător și cel care-i plătește veniturile, respectiv:
  - întocmirea obligatorie a fișei postului;
  - stabilirea certă a unui loc de muncă;
  - existența unui program de muncă prestabilit;
  - posibilitatea ca plătitorul de venit să aplice lucrătorului sancțiuni disciplinare;
  - utilizarea de către lucrător a bazei materiale a plătitorului de venit (acestui din urmă revenindu-i obligația de a asigura condițiile de muncă pentru lucrător);
  - lucrătorul este cuprins într-o structură organizatorică, cu o ierarhie prestabilită;
  - imposibilitatea prestării muncii de către lucrător prin reprezentare;
  - suportarea cheltuielilor aferente îndeplinirii prestațiilor de către lucrător de către plătitorul de venit; etc.

2. Dreptul muncii. Definiere, obiect de reglementare, metodă de reglementare

§2.1. Definierea dreptului muncii

- ✓ Într-o definiție²², *dreptul muncii reprezintă* “aceea ramură de drept privat care reglementează raporturile juridice care se nasc, se modifică și se sting în legătură cu încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea

---

²⁰ Athanasiu, Al., Dima, L., *op.cit.*, p.2;

²¹ Gidro, R., *op.cit.*, p.17;

²² Athanasiu., Al., Dima, L., *op.cit.*, pp.6,7;

contractului individual de muncă și a contractului colectiv de muncă precum și raporturile juridice conexe acestora”.

- ✓ Sunt considerate a fi raporturi juridice conexe raporturilor juridice ce decurg din, sau se grefează pe raporturile juridice de muncă și anume raporturile juridice privind: înființarea, organizarea și funcționarea organizațiilor sindicale și patronale, precum și raporturile dintre aceste organizații și subiectele raporturilor juridice de muncă, înființarea, organizarea și funcționarea organelor de jurisdicție a muncii, pregătirea profesională și perfecționarea pregătirii profesionale, organizarea și disciplina muncii, igiena și protecția muncii.

§2.2. Obiectul de reglementare al dreptului muncii

- ✓ În esență, dreptul muncii este dreptul contractului de muncă, însă obiectul său de reglementare s-a extins de la contractul individual de muncă la contractul colectiv de muncă și, ulterior la raporturile juridice conexe, normele sale reglementând inițial statutul juridic al salariatului, iar apoi și munca desfășurată de alte categorii de persoane, care nu lucrează în temeiul unor contracte individuale de muncă.
- ✓ Astfel, *dreptul muncii* reprezintă un ansamblu de norme juridice cu un *obiect distinct*, respectiv *relațiile sociale de muncă atât individuale cât și colective*, reglementate de lege ce iau naștere în legătură cu prestarea unei munci de către o persoană fizică în beneficiul unei alte persoane fizice sau juridice, care se obligă să o remunereze și să-i asigure condițiile necesare pentru prestarea muncii respective.
- ✓ Dreptul muncii guvernează astfel, în principal, raporturile dintre angajatori și angajați, în calitatea lor de părți ale relației individuale de muncă.
- ✓ Denumirea celor două părți ale raportului juridic de muncă l-a preocupat constant pe legiuitor, edificatoare fiind în acest sens exemplele oferite de analiza unor dispoziții legale aplicabile²³.
- ✓ Codul muncii²⁴ utilizează noțiunea de *angajator*, incluzând în sfera ei de cuprindere atât persoanele juridice cât și persoanele fizice care angajează

²³ Legea nr. 168/1999 *privind soluționarea conflictelor de muncă*, abrogată expres prin Legea nr. 62/2011 *a dialogului social*, preciza expres semnificația celor două părți ale raportului de muncă și anume: *unitatea*, care desemnează persoana juridică ce utilizează munca prestată de salariați și *salariatul*, care desemnează persoana fizică ce desfășoară o activitate în cadrul unei unități, în temeiul unui contract individual de muncă;

²⁴ Codul muncii – Legea nr. 53/2003, publicat în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 72 din 5.02.2003 modificat și completat prin *Legea nr. 480/2003* publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 814 din

muncă salariată. Astfel, potrivit art. 14 din Codul muncii, „angajatorul este persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă”.

- ✓ Legea nr. 367 din 2022 a dialogului social²⁵ utilizează, de asemenea, termenul de angajator, căruia îi oferă însă un sens mai larg, angajatorul fiind “persoană fizică, persoană juridică sau persoană fizică autorizată care angajează forță de muncă, potrivit legii, pe bază de contract individual de muncă ori raport de serviciu“. În această nouă accepțiune, noțiunea de angajator include și instituțiile administrației publice care se află în raport de serviciu cu funcționarii publici angajați, precum și persoanele fizice autorizate care angajează salariați cu contract individual de muncă.
- ✓ A fi angajator nu este același lucru cu a fi *patron*. Aceeași Lege a dialogului social definește noțiunea de patron “persoană juridică de drept privat, persoană fizică autorizată potrivit legii sau persoană care exercită potrivit legii o meserie ori profesie în mod independent, care administrează și utilizează capital în scopul obținerii de profit în condiții de concurență și care are calitatea de angajator”. Conținutul noțiunii exclude din sfera sa de cuprindere persoanele fizice care angajează personal casnic, și care nu au calitatea de „persoane fizice autorizate”, unitățile și instituțiile publice, organizațiile de cult, asociațiile și fundațiile, partidele politice și sindicatele.
- ✓ Codul muncii folosește noțiunea de *salariat*, art. 10 prevăzând expres că „contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumită salariu”. Așadar *persoana care prestează munca se numește salariat, dacă o face în temeiul unui contract individual de muncă*.
- ✓ Normele europene în materia muncii și securității sociale utilizează conceptul de *lucrător*, în lipsa unei noțiuni consacrate la nivelul Uniunii Europene, cu caracter obligatoriu pentru statele membre. Noțiunea de

---

18.11.2003, prin *Legea nr. 541/2003* publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 913 din 19.12.2003, prin *OUG nr. 65/2005* publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 576 din 5.07.2005, prin *OUG nr. 55 din 2006* publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 788 din 18.09.2006, prin *Legea nr.94 din 2007* publicată în Monitorul Oficial nr.264 din 19 aprilie 2007, prin *Legea nr. 237 din 2007* publicată în Monitorul Oficial nr. 497 din 25 iulie 2007, prin *Legea nr. 40/2011*, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.225/31.III.2011, prin *OUG nr. 117/2021* publicată în Monitorul Oficial nr. 951 din 5 octombrie 2021, prin *Legea nr. 283/2022* publicată în Monitorul Oficial nr. 1013 din 19 octombrie 2022, prin *Legea nr. 52/2023* publicată în Monitorul Oficial nr. 186 din 6 martie 2023;

²⁵ *Legea nr. 367/2022 a dialogului social*, publicată în Monitorul Oficial Partea I nr. 1238 din 22 decembrie 2022; actul normativ menționat a abrogat expres *Legea nr. 62/2011 a dialogului social*;